

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XVI

Lazarus lag op een bed van met hooi gevuld jute; zijn hoofd was echter elders – in zijn Een vertrouwd, maar grenzeloos lichaam van dromen. En hij was zich er terdege van bewust dat, mocht een droom in een nachtmerrie veranderen, hij zichzelf gemakkelijk genoeg kon oprakelen om een aangenamer droomlandschap te creëren. Maar, wellicht in een eigenaardige wending van zijn waarneming, begreep Lazarus dat de enige nachtmerrie waaruit hij moest ontwaken, de realiteit was van zijn opsluiting achter een ruwe deur. Daarmee zonk hij nog dieper weg in zijn droom. Hij zat immers alleen, bovenop een met gras begroeide heuvel, luisterend naar zingende vogels en genietend van de warmte van de zo

Schitterend groen tegen een diepblauw – de glooiende heuvels en uitgestrekte hemel strekten zich in alle richtingen uit. Pas toen hij om zich heen keek, zag hij het kasteel, dat recht achter hem op de heuvel stond. Het smalle en brede bouwwerk torende de hemel in en doorbrak de groenblauwe horizon met een schitterende witte tint. De vele facetten van de trapsgewijs opgebouwde muren leken volkomen glad, zonder ramen of deuren. Hij stond op en liep ernaartoe, slechts één keer achterom kijkend, alsof hij per toeval zijn eigen lichaam zou kunnen zien, dat nog steeds in een hooibed lag te slapen terwijl hij zich van het kasteel verwijderde.

Toen hij de smalle kant van het gebouw naderde, ontdekte hij een enkele witte deur, die slechts vaag zichtbaar was door een schaduwrijke spleet langs de rand van het kozijn. Lazarus opende de deur en zag een donkere gang die naar binnen leidde. Net als de gangen in de Benion van de abdij.

De tunnel, de stenen van de muren waren catacombe-grijs en glinsterden van het vocht; en dezelfde zoete geur van verrotting hing in de vochtige lucht. Nieuwsgierigheid prikkelde hem; en hij kroop naar buiten met Zijn pupillen werden steeds groter, terwijl hij de bochten van de onverlichte gang volgde. Zijn voeten voelden aan als ijs op de vochtige plavuizen van de gang. Toen hij een volgende hoek omging, verstijfde hij en spitste zijn oren naar de verre, echoënde kreten. Voor hem lag een verlicht gedeelte van de gang. Vlaggen lonkten naar hem met een zachte gloed.

Het was voor Lazarus een complete droom – hij volgde het licht en ontdekte een ingang. Hij gluurde om de hoek en zag een grote kamer vol mensen. Hij stapte naar binnen, trok geen aandacht met zijn aankomst en nam zijn omgeving in zich op – het was alsof zijn aanwezigheid geen enkele invloed had op wat er zich in de kamer afspeelde. Hij absorbeerde zijn omgeving: schaars geklede soldaten met brede zwaarden stonden langs de met fakkels verlichte muren; en voor hem stond een man in een gewaad en met een volledig gesluisde kap achter een altaarachtige tafel, die een Naast hem stond een lange wandelstok. Lazarus wist meteen dat hij een soort priester was. Lazarus zocht naar subtiele kenmerken die zijn gelaatstreken zouden kunnen onthullen, maar vond slechts een schimmige zwartheid onder zijn kap. Het oppervlak van de stenen tafel was echter duidelijk Het was zichtbaar, met zijn verschroeide en verduisterde oppervlak, wat wellicht de eerdere aanwezigheid van frequente branden verraadde. Het was zwart – nog zwarter dan de met roet bedekte houtsnijwerken die ooit de muren van de abdijcatacomben sierden. Hij keek achter het altaar, naar een man die plotseling naast de priester verscheen, een grote, naakte en sjofele figuur die Lazarus aandachtig bekeek.

"Breng hem naar buiten!" riep de priester richting de ingang.

De Eljo draaide zich om en zag twee haastig naderende soldaten een uitgemergelde en naakte gevangene de kamer in slepen. Lazarus deinsde achteruit en kantelde zijn hoofd, in een poging de betekenis te achterhalen van de aanhoudende ellende van de zwetende man . En wild was hij, tegenover zijn bewakers; hij schopte en blies, schuimde uit zijn lippen, rolde met zijn ogen en slingerde met zijn arm Een mager en kaal hoofd. De twee soldaten hielden de man midden in de kamer tegen, dwongen hem op zijn knieën en trokken zijn armen wijd uit elkaar, waardoor hij in de juiste positie werd gedwongen.

'Hij moet op het rechte pad gebracht worden,' riep de priester zonder gezicht uit, terwijl hij met zijn wandelstok op de stenen vloer sloeg.

'Is het nu weer goed?' vroeg Lazarus.

De priester draaide zich om en zei: "Hij moet behandeld worden."

Lazarus keek naar de sjofele man naast de priester, die alleen maar knikte terwijl hij hem koud aankeek . Lazarus draaide zich om en vroeg zich hardop af: "Is het opgelost?" Maar voordat hij de ogen van de wilde man kon vinden , zwaaide een forse soldaat met een breedzwaard en hakte het hoofd van de man eraf, dat over de vloer naast Lazarus rolde. Hij sprong achteruit en liet zijn blik heen en weer schieten tussen het afgehakte hoofd en de levenloze romp, die de twee soldaten nog steeds stevig vasthielden

Meteen stormden twee zwaarlijvige dwergen, volledig gekleed in dierenhuiden, de kamer binnen. De ene droeg een gebogen snijmes; de andere hanteerde een metselhamer en een lange ijzeren spijker. De dwerg met het mes snelde naar het lijk en sneed plakken vlees van de nekstomp, waarbij hij de hoekige snede van het zwaard gladstreek. De andere kleine man pakte het hoofd van de dode op en droeg het naar de achterkant van de romp.

Toen werkten de twee dwergen als één man; de eerste boog zich voorover en zette zijn handen op zijn knieën, waardoor de tweede man, met het hoofd en de hamer nog in de hand, op zijn rug kon klimmen. De bovenste dwerg plaatste het hoofd achterstevoren op de romp, opende de mond en dreef de ijzeren spijker door de tong, waarmee hij het hoofd stevig aan het lichaam vastzette. En net zo snel als ze verschenen waren, verlieten de twee dwergen de kamer weer.

Verdoofd keerde Lazarus zich af van het afschuwelijke tafereel en ondervroeg de priester.

"Waarom?"

Waarop de priester kalm antwoordde: "Hij was een duivel; hij was gebroken, maar nu is hij hersteld."

'Gerepareerd? Nee, hij is kapot!' riep Lazarus. 'Hij is dood!'

'Hij wordt niet langer gekweld door zijn wilde hartstochten,' legde de priester uit. 'Hij heeft vrede met zichzelf. Nu is hij genezen.'

"Zijn hoofd staat achterstevoren! Hoe wordt dat verholpen?"

Even staarde de gezichtsloze priester Lazarus alleen maar aan. Toen knikte hij onder zijn kap en sprak hem toe: 'Ik zie dat ook jij door een wilde hartstocht wordt gedreven – eveneens gebroken.' Hij wees naar Lazarus en wendde zich tot de soldaten. 'Genees hem ook.' Een grote soldaat met een bloedbevlekt breedzwaard stapte op hem af toen Lazarus langzaam achteruitdeinsde en stamelde: "Nee; ik ben al hersteld. Ik bedoel; ik ben niet —" Lazarus draaide zich om en vluchtte de kamer uit; hij rende door de donkere gang waar hij vandaan kwam, toen hij plotseling ontdekte dat de eens zo vertrouwde bochten van de gang nu veranderd waren. En bij elke afgeronde hoek, bij elke vertakking, splitsten zich meer gangen af, alsof de gang explodeerde in een web van tunnels die samen een ogenschijnlijk onontkoombaar zwart labirint vormden. En elke nieuwe gang leek nog meer trappen te bevatten dan de vorige, alsof elke richting hem alleen maar hoger en dieper het grote witte kasteel in leidde. En net toen hij zich de haastige voetstappen en kreten van soldaten herinnerde, toen hij door de catacomben van de abdij werd achtervolgd, Hij hoorde nu de geluiden van achtervolgende bewakers. In zijn hoofd wist hij echter dat hij slechts droomde, want zijn lichaam was elders – ergens anders dan hij – opgesloten achter een ruwe deur, in een doodse stilte, en rustte roerloos, zoals misschien een lijk in Bastons crypte zou liggen.

Desondanks stormde Lazarus om een andere hoek en ontdekte een ruwe, met ijzeren banden beveiligde deur, waar hij snel doorheen glipte en zichzelf binnenin opsloot, zelfs toen een horde Soldaten stroomden langs hem heen, hun voetstappen klonken steeds verder weg in de verte. Lazarus leunde tegen de deur en zuchtte.

'Je mag hier niet zijn,' fluisterde een piepende stem achter hem.

Een geschrokken Lazarus draaide zich snel om. Voor hem, in de kleine, afgesloten en rommelige kamer, een Een man lag in een hemelbed met een laken over zich heen getrokken, waardoor alleen zijn hoofd zichtbaar was. En daaronder Bij het zachte licht van een nabijgelegen olielamp herkende Lazarus de bekende gelaatstrekken van de man .

'Hoe kun je hier én daar tegelijk zijn ?' vroeg Lazarus, wijzend naar...

de richting waaruit hij kwam.

'O nee, ik was het niet. We lijken erg op elkaar,' onthulde de man met een ziekelijke, holle stem. 'Het is mijn boosaardige broer, die je naast de priester zag staan. En hij zal je doden als hij je vindt. Het is hier niet veilig. Hij zal komen; hij komt hier altijd.' Hij kreeg een hoestbui, boerde terwijl hij kreunde en trok het laken nog strakker om zijn nek, alsof hij plotseling tot in zijn botten verkleumd was.

'Wat scheelt er met je?' vroeg Lazarus, terwijl hij naar voren stapte.

'U bent vriendelijk, jonheer. Het gaat nu beter met me – beter dan voorheen. Maar u moet vertrekken, anders komt hij u halen zoals hij mij heeft gehaald.'

Lazarus draaide zich om naar de deur met de bedoeling te vertrekken, toen hij het geluid van zware voetstappen hoorde, en misschien wel dezelfde geluiden van de soldaten die hij eerder had weten te ontwijken. Hij liep naar de man toe terwijl die de kamer overkeek.

'Is er een andere uitweg?'

'Je moet je verstoppen,' antwoordde de man; 'Hij komt voor ons!' Hij rolde naar de andere kant van het bed en ging rechtop zitten, met zijn bleke rug naar Lazarus toegekeerd, terwijl hij over zijn schouder keek en hem berispte. 'Je hoort hier niet te zijn, me uit mijn rust te wekken! En toch ben je hier!'

Buiten klonk geschreeuw; de deur rammelde, alsof er met vuisten op werd geslagen.

'En nu moet ik je voor hem verbergen! Kom!' riep hij uit, terwijl hij opstond en zich omdraaide. En toen de naakte man zich volledig naar Lazarus richtte, voelde de Eljo alsof zijn ingewanden smolten; want de hele romp van de man was volledig uitgehold en ontdaan van zijn ingewanden. van zijn organen – de lege ruimte onthulde slechts een geribbelde en gapende baarmoeder van rood weefsel dat glinsterde in het lamplicht van de kamer . De holle man stormde rond het bed en wees in zijn holte. "Schiet op! Je moet je verstoppen!"

Lazarus deinsde achteruit, terwijl het gebonk op de deur aanhield. 'Daar binnen?' Nee; laat me iets anders zien."

"Er is geen andere uitweg! Kom nu naar binnen, dan zal ik je van hem redden!"

Het was alsof de deurplanken rammelden door het gebrul van een heel leger; en

Lazarus gaf toe en liet zich volledig in de warme en vochtige holte van de man glijden.

Eenmaal binnen leek Lazarus misschien wel op een buideldier in de buidel van zijn moeder, terwijl hij vanuit het menselijke omhulsel naar buiten gluurde. Nu, met Lazarus bij zich, draaide de zichtbaar zwangere man zich om en liep naar de achterwand van de kamer, richting een enkel open raam dat uitzicht bood op de nachtelijke hemel.

'Maar ik zag geen raam in de muur,' merkte Lazarus op. 'En het daglicht is er niet meer? Hoe kan dat nou?'

'Houd je mond,' fluisterde de man hem toe, 'anders ontdekt hij ons! We zullen ons buiten het raam verstoppen en dan zou hij kunnen denken dat de kamer leeg is.' En terwijl de man zich over de vensterbank boog, ving Lazarus een glimp op van de grond, die net zo ver van hem verwijderd leek als de hoogte van de vele trappen bij elkaar. dat hij eerder al naar boven was geklommen voordat hij de lege kamer van de man vond. "We zullen onszelf ophangen, zodat hij niet meer gezien wordt. Hij zal niemand binnen aantreffen en hij zal zijn zoektocht elders voortzetten," voegde de man eraan toe, terwijl hij zich liet zakken en tegen de buitenmuur van het kasteel bungelde, slechts met zijn vingers om te voorkomen dat hij viel.

'Ergens anders?' vroeg Lazarus, terwijl hij zich verplaatste, maar voelde hoe zijn vleugels stevig vastzaten tussen de ribben van de man.

'Hou je mond! Ssst!' siste de man, toen het geluid van een dichtslaande deur aangaf dat de boosaardige broer succesvol binnen was gekomen.

Lazarus hield zijn adem in toen hij de blaffende woorden hoorde van de kwaadaardige tweelingbroer van de goede man: "Arresteer hem; geen zwaarden! Ik wil die gebroken jongen – ongedeerd!" – wat voor hem de ultieme dreiging was. De stem van de man die Captain Bourne heette.

Toen Lazarus het tumult van buiten het raam hoorde, leek het alsof soldaten elke hoek van de kamer hadden doorzocht. Daarna viel er een nieuwe stilte, wat suggereerde dat de zoekploeg wellicht verder was getrokken.

Plotseling klonk de dreigende stem van kapitein Bourne van boven: "Zo, daar sta je dan, met Jona in je buik."

"Dat mag je niet doen! Ik smeed je, broer! Help me door het raam! Ik kan ze allebei niet vasthouden!"

'Het is tijd, broer. Je bent niet goed op de rails – er is iets mis met je.'

"Help me! Ik val—"

Lazarus stak een arm uit de uitgeholde man en probeerde zich vast te grijpen aan de richel, terwijl die onder hem weggleed. Hij stortte naar beneden, richting de aarde, nog steeds gevangen in een kooi van ribben.

KRAK! Hij sloeg met een enorme kracht op de grond, zo hard dat hij er zelf geen lucht meer van kreeg; toch kroop hij uit het gebroken lichaam van de man en probeerde hem wakker te schudden. "We moeten

Vlucht! Haast je!" Maar de goede man was dood. Lazarus bleef staan om de vreselijke gebeurtenis te overdenken. De gebeurtenissen leken slechts de ingrediënten van een nare droom – en misschien kon hij aan het moment ontsnappen door zichzelf op de een of andere manier wakker te maken.

"GRRR!" Lazarus draaide zich om en zag een grote rode hond naast zich, die achter zijn eigen staart aan rende. Hij stond langzaam op en het sjofele beest stopte plotseling en draaide zich om, alsof het hem ineens opmerkte. Toen kroop het naar voren en bleef staan. Onder de sterrenhemel zag Lazarus zijn ziekelijke trekken – zijn ogen traanden, zijn bek schuimde, zijn poten wankelden en zijn karmozijnrode haar leek vet en verward. Het was als de Dood op vier poten, die zichzelf weigerde te accepteren. Het beest smeekte Lazarus, alsof het zijn verstand kwijt was, en toonde gebroken en verrotte hoektanden: "Mijnheer, ik moet u in uw nek kussen. Ik smeed u; help me alstublieft."

"Het zal goed met me gaan."

'Ik—vergeef me; ik—kan het niet,' mompelde Lazarus, terwijl hij achteruit deinsde voor de duidelijk stervende hond. Hij keek om zich heen en ontdekte dat hij zich op een eenzame heuvel bevond, zonder enig spoor van een wit kasteel. En er waren geen bomen; niets was zichtbaar, behalve een landschap van schijnbaar eindeloze glooiende heuvels die zich uitstrekten onder een uitgestrekte zwarte hemel—en het zieke beest voor hem.

'Maar je moet wel,' drong het dier aan vanuit zijn gedachten. Het strompelde naar voren, verkleinde de afstand tussen hen en liet daarbij steeds meer van zijn rotte tanden zien. 'Slechts één kus, dat is wat ik nodig heb.' Je moet me vertrouwen; ik zal zachtmoedig zijn.

Lazarus schudde zijn hoofd. "Nee, dat kan ik niet. Er is iets mis met jou, en met wat je van me vraagt."

"Er is niets aan de hand. Eén kus en ik ben genezen."

'En wat zal er daarna met mij gebeuren?' vroeg Lazarus, terwijl hij snel een stap achteruit deed. Het beest draafde achter hem aan en dacht hardop: "Wilt u mij alstublieft uw nek lenen voor een simpele kus, beste heer?"

Lazarus draaide zich om en rende weg. Hij sprong de lucht in en spreidde zijn vleugels, gericht op de avondhemel.

De doodshond volgde hem; hij zette geen sprint in, maar bleef vlak achter hem aan draven en herhaalde de woorden die in zijn hoofd opklonken: "Uw nek, meneer?"

Lazarus sloeg met zijn vleugels, maar kwam geen centimeter hoger. Telkens weer sprong hij op en sloeg wild om zich heen. Zijn vleugels, en hij stond weer op zijn voeten, hij leek zelf net een vogel met geknipte vleugels die probeerde te vliegen. Voor Lazarus leek het alsof de lucht zijn spanning had verloren, waardoor zijn vleugels geen noemenswaardige lift meer konden genereren. En hij wierp een blik achter zich om de hond te zien. Het dier volgde hem nog steeds, maar draafde nu recht op zijn achterpoten – het liep recht op.

“Uw nek, meneer?!”

Lazarus spreidde zijn vleugels en zette het op een volle sprint. Hij vluchtte over de heuvels voor het afschuwelijke beest, maar kwam geen stap verder – het was alsof de lucht in gel was veranderd, of alsof hij door water liep. Hij vond geen onopvallende plek om zich te verstoppen of een recht pad om te volgen, want het land strekte zich eindeloos uit, oneffen en in alle richtingen. En voor hem,

Het meest verontrustende idee van allemaal was dat hij niet droomde – dat hij niet zomaar kon ontwaken uit het moment, dat in alle opzichten een meedogenloze nachtmerrie leek.

Hij draaide zich weer om en zag dat de rechtopstaande hond nu veranderd was in de priester met kap die hij zich herinnerde uit het witte kasteel.

'Uw nek, meneer?' riep de priester, terwijl hij hem met zijn lange wandelstok achterna rende. 'Repareer mij!'

'Nee!' spuugde Lazarus uit. 'Laat me met rust!'

'Nee!' herhaalde de man in het gewaad. 'Repareer me!'

Lazarus liep nog steeds door en zag de man zijn kap wegtrekken, waardoor het bekende gezicht zichtbaar werd, dat Het behoorde ook toe aan de tweelingbroers – nu waren ze met z'n drieën.

Hij duwde zichzelf naar voren, leunend tegen de wind, die aanvoelde als water, tot zijn handen bijna de grond raakten. Toen greep hij het gras vast en trok zichzelf voort terwijl hij rende, zijn armen gebruikend als twee extra benen. Bij elke nieuwe beenslag klauwde hij met zijn vingers in de grond, waardoor de aarde steeds sneller onder hem meesleurde. Opnieuw, hij Hij keek achterom en zag dat de afstand tussen hem en de priester steeds groter werd. Toen sprong hij naar voren, zette zich stevig op alle vier de poten en galoppeerde over de heuvels om zich een weg naar voren te banen, terwijl hij een abrupte verandering in zijn gelaatstrekken waarnam: een lange snuit verscheen in zijn gezichtsveld. En als een wilde hond vloog hij de wind in.

KNAL! Lazarus sprong uit zijn bed toen fakkels en gewapende soldaten de kamer vulden en hem omsingelden. En in een ogenschijnlijk vage en overweldigende gebeurtenis werd Lazarus gebonden en snel de kamer uitgedragen. De mannen trokken hem door een gang die verder van de putteur af leidde, richting het hart van het kasteel.

Rijen soldaten stonden paraat om zijn pad door de ononderbroken gang, omhoog via een wenteltrap naar een bredere gang op de tweede verdieping. Zijn begeleiders leidden Lazarus door een gewelfde doorgang. Onderweg werd de gecombineerde geur van hooi, zweet, urine en bloed steeds duidelijker; en Lazarus trok zijn Eljo-neus op.

Eindelijk zag hij de muren wijken voor een enorme ruimte – een grote hal met torenhoge muren en een gewelfd plafond. De mannen brachten hem naar het midden van de hal en

Hij kreeg het bevel daar te blijven, terwijl ze zich bij hun medesoldaten voegden, die tegen de muren stonden. En de binnenkomst van Lazarus veroorzaakte een reeks gefluister en gehijg die door de hele hal galmden, de vele geluiden vermengden zich tot één enkel geluid dat misschien wel... Het klonk als het onophoudelijke gesis van een monsterlijke slang. Lazarus bekeek de grote zaal en de verzamelde menigte.

Links van hem stonden radeloze vrouwen en doodsbangе kinderen dicht bij elkaar voor een reeks poorten. In hun gezelschap zag hij het bekende gezicht van de bediende, die hem kwam bedienen, maar die hij in plaats daarvan met vlees wegstuurde. Hij zag echter de wasvrouw en haar drie dienstmeisjes niet. En voorbij de bedienden en kinderen zag hij een rij soldaten die hun hoofden bogen om hem beter te kunnen zien.

Voor hem strekte zich een verhoogd, podiumachtig platform uit vanaf de muur, waarop in een koorachtige opstelling verschillende rijen mannen stonden en zaten. Sommigen waren ridders in gala- uitrusting, anderen droegen gewaden van hoogwaardigheidsbekleders; de meesten waren echter in bescheiden kleding gekleed. Helemaal voor hen stond een lange tafel met vele poten op het platform. Een gescheurd en verfrommeld tafelkleed hing over een derde van het tafelblad, en het overtollige deel hing over de plavuizen. Bruine vlekken en vegen ontsierden het kleed, sporen van rondgeslingerd bloed van zwaaiende zwaarden. Het onbedekte deel van het tafelblad lag bezaaid met helmen, zwaarden en andere allerlei voorwerpen.

Aan het hoofdeinde van de tafel, rechts, zat een man in een rijkelijk bewerkte en deels beschadigde stoel. Met zijn benen gekruist, voeten omhoog en zijn met bloed bevlekte laarzen op de tafel. Voor Lazarus suggereerde zijn imponerende aanwezigheid en doordringende blik de identiteit van absolute macht. gezagsdrager – hij was de enige man die aan tafel zat. De man was van aanzienlijke gestalte. Met wijd uiteenstaande ogen, brede wangen en een volle baard. Zijn dikke haarlokken lagen plat tegen zijn hoofd, alsof ze samengedrukt werden door de bezwete ruimte van een helm. Hij droeg een verband om zijn rechterarm en in zijn goede hand hield hij een perkament vast. Zijn houding en uitstraling waren die van een bezorgde man, wiens gedachten verstoord werden door een plotselinge afleiding.

Rechts van hem stonden rijen kruisboogschutters opgesteld voor massieve, gelijkmatig verdeelde houten kolommen die een hoge muur flankeerden. Een grote ingang bevond zich in het midden van de muur; de kozijnen en de dubbele deuren met ijzeren banden waren gehavend en kromgetrokken. De deuren stonden scheef, waardoor Lazarus een glimp van de nachtelijke hemel kon opvangen; en hij zag de bovenste De kromming van een sikkelmaan die hem vanaf de top van een vestingmuur aanstaarde. 'Nooit eerder had de hemel zo dichtbij en toch zo ver weg geleken,' concludeerde hij.

Hij keek achterom, richting de ingang van de gang waar hij vandaan kwam, om het te zien.

Eveneens volgepakt met soldaten; de aangrenzende achtermuur stond echter onbewaakt, met slechts een hoop met hooi gevulde jute matrassen tegen de voet ervan. Op de voorkant van de muur, daar Er hing een arrangement van oude wandtapijten, geborduurd met kleurrijke insignes en wapenschilden . De tapijten waren echter zo symmetrisch opgesteld dat er een lege plek tussenin zichtbaar was – een gebied dat leek te smeken om bedekt te worden, aangezien het een gedeelte van lichtgekleurde muurstenen betrof.

'Lazarus Gogu; dus u zegt dat u dat bent?'

Lazarus draaide zich om en zag dat de man nu stond, met het perkament nog steeds in zijn hand.

“Ik ben Heer Hugon, heersende macht over deze landen.”

'Mijnheer.' Lazarus begroette hem met een diepe buiging. Hij richtte zich op om Hugon te zien. Het perkament met onderzoekende ogen bekijken.

Terwijl hij las, zag Lazarus hem zijn hoofd kantelen; zijn lippen tuiten en zijn wenkbrauwen optrekken; zijn hoofd opheffen en hem een indringende blik toewerpen.

Waarop Lazarus knikte en kortaf antwoordde: "Mijnheer."

'Zo zeg je dat,' riep Hugon luidkeels. Hij draaide zich om en riep, uit de koorachtige opstelling, een hoogwaardigheidsbekleder in een gewaad. Terwijl de man aan tafel plaatsnam, Hugon Hij wees met zijn perkament naar Lazarus en voegde eraan toe: "En zo zal ik het zien."

Lazarus keek toe hoe de keurig geklede man van middelbare leeftijd een stapel nieuw perkament op de tafel legde. De man in het gewaad plaatste verschillende inktpotten met klaarstaande ganzenveren naast de stapel, alvorens zich te wijden aan de ingewikkelde montage van een messingachtig driepootachtig apparaat. Lazarus zuchtte en wierp een blik op de gehavende haldeuren en de maan die zichtbaar was.

'Kom naar voren, langzaam,' beval Hugon.

Lazarus kwam dichterbij toen Hugon hem met een hand tegenhield en zei: "Blijf daar staan."

Lazarus gehoorzaamde en richtte zijn aandacht weer op de zorgvuldige voorbereiding van het metalen apparaat door de man . Het ongewone apparaat was iets meer dan dertig centimeter hoog en stond op drie uitgeklapte poten. Het ondersteunde verticaal in het frame een vaste, concave messing schaal met een diameter van iets minder dan dertig centimeter. Lazarus zag het glanzende binnenoppervlak van de schaal, dat schitterde als een fijne messing spiegel. Het hele oppervlak glinsterde, op een dunne, ononderbroken en ongepolijste rand na, die gedetailleerde gravures leek te bevatten. De man bevestigde de schijf aan beugels en terwijl hij de horizontale en verticale helling van het object aanpaste met een reeks hendels, bestudeerde Lazarus de onbewerkte achterkant. Op de achterkant was een grote, sierlijke gravure te zien: die van een gevleugelde slang, opgerold en zijn eigen staart opetend.

De complexiteit en het buitengewone ontwerp van het apparaat beperkten zich echter niet tot de schotel. De twee poten van het statief, die het dichtst bij de man stonden, ondersteunden een hangend en uitstekend plateau, waarop een kleine, reflecterende behuizing met een schuifluik was bevestigd. De man plaatste een brandende kaars erin. Hij stelde het luik bij, terwijl hij scherpstelde op de messing spiegel, totdat Lazarus het gezicht van de man zag oplichten door de reflectie van de vlam. Toen de man Hij draaide zich naar Hugon om en knikte met een stralende blik in zijn ogen; hij stak echter een vinger op, alsof hij wilde aangeven dat hij nog even wat voorbereiding nodig had.

Lazarus' blik richtte zich ook op Hugon; maar in zijn blikken zag hij een bekend gezicht in de rij mensen achter de tafel – en daarmee ook de onverwacht koude en afstandelijke blik van niemand minder dan Heer D'Alcicourt zelf.

Lazarus keek hem recht in de ogen, wellicht in de hoop een sprankje welwillende hulp te ontlokken. Maar D'Alcicourt keek hem slechts aan vanachter de schouder van een andere zittende man en bood Lazarus niets meer dan een lege blik.

Hugon daagde Lazarus uit, terwijl hij het perkament schudde. "In mijn hand heb ik een verslag van uw woorden. U beweert Lazarus Gogu te zijn, een christelijke vliegende man."

Hugon fronste zijn wenkbrauwen en knikte. "Dat zullen we zien."

'Heer D'Alcicourt,' riep Lazarus in de richting van de afgezette heer. 'Als het u behaagt, mijnheer, smeed ik u om hulp.' Maar D'Alcicourt liet zich niet zien.

'Houd je mond!' brulde Hugon, terwijl hij het perkament op tafel gooide en van het verhoogde platform sprong. Hij stormde op Lazarus af, met getrokken dolk.

Lazarus hield zijn adem in toen Hugon het mes tegen zijn keel zette.

Hugons woorden galmden door de zaal: "Ik ben de enige Heer van deze landen!"

Noem zijn naam nog één keer en je hoofd ligt aan mijn voeten! Kom je mij halen?

Lazarus slikte en knikte. "Vergeef me, mijn Heer."

'Alleen deze keer,' antwoordde Hugon streng. 'Zo'n overtreding vergeef ik maar één keer.'

'U bent genadig, mijn Heer,' zei Lazarus, terwijl hij zijn blik liet zakken naar het zwaard in Hugons hand.

Hugon trok het mes terug en mopperde: "Inderdaad, ik ben erbij; maar niet bij hen die een complot zouden smeden om me in mijn slaap te vermoorden." Hij greep Lazarus' arm vast en leidde hem naar de man in het gewaad met zijn vreemde koperen voorwerp, terwijl hij de man vroeg: "Is uw gerecht klaar?"

'Nog een momentje,' opperde de man, alvorens Hugon met een zwaar Italiaans accent te corrigeren: 'Moonwindow, m'Lord—'tis not a dish.'

'Schiet op,' snauwde Hugon tegen de man die tegenover Lazarus stond. 'Ik moet het weten.'

Hij keek Lazarus diep in de ogen en vroeg zich hardop af: 'Werkelijk blauw, als de diepste zee.' Hij tikte met zijn zwaard tegen Lazarus' wang. 'Open.'

Lazarus opende zijn mond.

'En wat een grote tanden heb je, net als wolven.' Hij tikte met zijn zwaard tegen een hoektand toen Lazarus achteruit deinsde en zijn lippen op elkaar klemde. 'Inderdaad, dat zijn ze.' Hugon grijnsde naar de fronsende Lazarus voordat hij naast hem ging staan.

Lazarus hield hem vanuit zijn ooghoek in de gaten.

Hugon schoof voorzichtig met zijn dolk een lok zwart haar opzij en onthulde Lazarus' naar beneden gerichte oor. 'Wat voor vreemde oren zijn dit: katten-, honden- of demonenoren?'

'Christen, mijn Heer,' verdedigde Lazarus zich.

'Zoals je zegt,' antwoordde Hugon, die nu achter hem langs liep. 'En van welke vogel, vleermuis of welk dier zijn die monsterlijke vleugels?'

'Een vliegende man, mijn Heer,' antwoordde Lazarus. 'Ik ben een christelijke vliegende man.'

'Dat zegt u wel, maar ik heb zulke vleugels alleen gezien in schetsmatige beschrijvingen van demonen en draken. Ze zijn kaal en onbedekt, en missen elke schoonheid die de vleugels van engelen wel hebben.'

En ik heb nog nooit een schets gezien van een christelijke vlieger." Hugon boog zich naar hem toe en fluisterde: "Wat vind je daarvan?"

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar, draaide zich om en richtte zich tot Hugon: "Als u het goedvindt, mijnheer, zou u iemand een portret van mij kunnen laten schetsen."

In een flits stapte Hugon achteruit, hief zijn zwaard op, liet het weer zakken, grinnikte en knikte, terwijl hij toegaf: "En slim ook. Het zou me echter des te meer plezier doen als u – zo vriendelijk wilt zijn – uw vleugels zou uitslaan."

Lazarus zuchtte en spreidde zijn vleugels; en de hele zaal hield de adem in.

'Still!' blafte Hugon, zijn ogen niet van Lazarus af kunnen houden. Hij deed een stap achteruit en bekeek de indrukwekkende spanwijdte van de vleugels, van punt tot punt; en hij schudde zijn hoofd. 'Echt niet de vleugels van een engel – veel te beestachtig – zelfs afschuwelijk.'

Lazarus vouwde zijn vleugels weer op terwijl Hugon om hem heen cirkelde en over de tafel heen tuurde, en Hij liep in de richting van een halfnaakte ridder en vroeg hem: "Heb je de bisschop en de schrijver gevonden?"

'Nee, mijnheer,' antwoordde de soldaat kortaf. 'En ze waren niet onder de doden.'

Hugon knikte en draaide zich met een duidelijk teleurgestelde blik naar Lazarus om. Hij schraapte zijn keel, liep snel naar Lazarus toe en sloeg zijn armen weer over elkaar in een schijnbaar uitdagend gebaar. 'In een beëdigde verklaring beweerde u dat u een halve avond kunt vliegen zonder rust nodig te hebben.'

"Ja, mijnheer."

Hugon kneep zijn ogen samen en boog zich voorover, en voegde eraan toe: "Wat me doet vragen: waarom zei je 'een halve avond' in plaats van 'een halve dag'?" Hugon boog zich naar Lazarus toe.

Zo dichtbij dat Lazarus de adem van zijn neus kon voelen. Hugon trok aan Lazarus' leren halsketting om het houten gebedskruis onder zijn zwarte blouse te onthullen. 'Is er iets dat je ervan weerhoudt om bij daglicht te vliegen?' Hij wreef het kruis tussen zijn vingers terwijl hij Lazarus strak aankeek, wachtend.
antwoord.

Lazarus wendde zijn blik af en antwoordde bedachtzaam: "De koelere avondlucht is meer geschikt voor de inspanningen van het vliegen, mijn Heer."

Hugon overwoog zijn antwoord met samengeknepen lippen voordat hij knikte. "En ik neem aan dat vliegen geen gemakkelijke taak is; net zoals sommige veldslagen beter onder een maan uitgevochten kunnen worden." Vervolgens wierp hij Lazarus een strenge blik toe en vervolgde: "En net zoals sommige mannen het best gedood kunnen worden in de rust van hun slaap."

'Misschien, zoals u zegt, mijn Heer,' opperde Lazarus.

Hugon liet het gebedskruis los, deed een stap achteruit en toonde zijn dolk. "Handen omhoog."

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar toen Hugon het touw doorsneed waarmee zijn polsen vastgebonden waren, en zei: "Je hebt de tanden van een demon; duivelse oren; vleugels van een draak; en een koude, blauwe blik die uit je ogen stroomt als die van een ijskoude zee."

Het touw gleed weg en rolde zich op de vloer op.

"Mijn Heer, ik ben een christen die vliegt —"

'Dat zullen we zien!' riep Hugon uit.

Lazarus kantelde zijn hoofd.

Hugon merkte op: "Ik bevrijd je niet van je banden uit vertrouwen of goedheid."

"Mijnheer?"

Hugon legde uit: "Zolang een demon gebonden is, zal hij alles zeggen en doen om zichzelf te bevrijden. Nu bent u vrij om voor mij te spreken en te handelen zoals u wilt." Hugon trok zijn zwaard terug en toonde zijn lege handen. "Als u mij wilt doden, is dit uw kans."

Lazarus wierp een blik achter Hugon en zag dat D'Alcicourt zich nog steeds achter andere mannen verscholen hield. Toen sprak hij Hugon toe: "Ik wil niemand kwaad doen, mijnheer."

'Het maakt niet uit wat je wensen of woorden zijn,' antwoordde Hugon afwijzend, terwijl hij Lazarus bij de arm pakte en hem nog dichterbij de in een gewaad gehulde man aan tafel trok, 'ik zal je ware bedoelingen wel doorgronden.'
vanaf de maanplaat." Hij vroeg de man: "Ben je er klaar voor?"

'Bijna, mijnheer,' antwoordde de man, waarna hij om de hoek van het apparaat keek en Hugon toefluisterde: 'Het is geen maanplaat, geen vensterschotel, geen plaatvenster.'

Het is een maanvenster.

Hugon wuifde hem met een ongeduldig gebaar weg. "Zo is het! Doe wat je moet doen; ik

Breng nu de gevleugelde man voor u.
'Maanvenster, mijnheer?' vroeg Lazarus.

Hugon keek hem woedend aan. 'Inderdaad. Het enige ware goddelijke oog van het lot – waar de levens van mensen die nog niet geleefd hebben, en de contouren van koninkrijken die nog geboren moeten worden, voor eeuwig worden uitgehouden.' in steen." Met een gebaar en een open hand introduceerde Hugon Lazarus aan de man in het gewaad: "Mag ik u voorstellen aan mijn wonderbaarlijke astroloog en priester, Albeard de Elhosie. Als profeet der profeten en mijn persoonlijke ziener is Albeard de man die zag hoe u mijn torenraam binnensloop en mij met een dolk doodstak terwijl ik sliep."

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar, sloot zijn ogen en overwoog de schijnbaar absurde beschuldiging. Tijdens zijn korte overdenking begreep hij dat iemand Hugon had ingelicht over Een voorgesteld complot, waarin hijzelf, een dolk en een torenraam een rol speelden. Hij keek in de richting van D'Alcicourt en zocht hem op; maar de afgezette heer bleef verborgen in de menigte. Hij draaide zich om en speurde de bedienden af, op zoek naar een bekend gezicht in de massa; maar hij vond geen spoor van zijn bediende. Evenmin zag hij de wasvrouw of haar dienstmeisjes tussen hen. Lazarus zuchtte en verdedigde zich met een voor de hand liggende opmerking: "U bent niet dood, mijnheer. En ik ben sinds mijn aankomst constant bewaakt. Ik zou zoiets niet kunnen doen." Hugon grijnsde en knikte. "O, maar dat heb je wel gedaan - over drie avonden - en toch heb ik je moorddadige hand tegengehouden!"

Een duizeligheid overviel Lazarus; hij haalde diep adem. "Mijnheer, als het u behaagt, begrijp ik uw bedoeling niet." Hij schudde zijn hoofd. "Als u mijn hand had tegengehouden, zoals u beweert, dan had ik zoiets niet kunnen doen – zelfs niet drie avonden geleden."

Waarop Hugon antwoordde: "Het is de genade van God, mijn astroloog en zijn wonderbaarlijke vensterplaat —"

'Maanvenster, mijnheer,' onderbrak Albeard vriendelijk.

'Precies diezelfde,' bevestigde Hugon, en vervolgde: 'En met Albeards gave, en zijn – gezegende – machine, kan ik gebeurtenissen zien voordat ze plaatsvinden. Waarlijk, ik heb mijn eigen lot gezien –'

Hugon draaide zich om en verkondigde aan de hele zaal: "—Als aanstaande koning van vele koninkrijken!"

Zijn soldaten hieven hun armen en juichten als een koor. Hugon glimlachte voordat hij hen tot zwijgen bracht. Hij streek de hal binnen met een kalmerende hand. Hij wendde zich tot Lazarus en zei: "Het zal meer vergen dan een vliegende man en een dolk om mijn door God gegeven lotsbestemming ongedaan te maken."

Lazarus keek naar Albeard, maar de man in het gewaad beantwoordde zijn blik slechts met een ingetogen blik en knikte terwijl hij de perkamenten voor zich herschikte. De man pakte een ganzenveer uit een put, tikte de punt droog en, zonder zijn aandacht van de verdere voorbereidingen af te wenden,

Hugon antwoordde: "Mijnheer, het is tijd."

Hugon knikte bevestigend en gebod Lazarus te blijven staan waar hij was. Vervolgens stapte hij op het stenen platform en liep om de tafel heen, terwijl hij zijn dolk erop wierp. Toen hij terugkeerde naar zijn gedeeltelijk verkoolde stoel, riep Hugon alle aanwezigen in de zaal toe: "Al mijn manschappen kennen de procedure – ik verwacht absolute stilte." Vervolgens draaide hij zich om naar de kasteelbedienden. "En ik verwacht van mijn nieuwe bedienden hetzelfde. Daarbij moet elke vrouw voor het kind naast haar zorgen; en ieder is verantwoordelijk voor de onrust die haar kind veroorzaakt. Mijn mannen zullen snel ingrijpen om elke onrust de kop in te drukken – zelfs om te slaan! Vergis u niet in mijn woorden, want er valt niet meer te onderhandelen, zodra het eenmaal is gebeurd." Het is klaar! Neem nu je nieuwe rollen aan!

Vrouwen verdrongen zich tussen de verzamelde bedienden, grepen kinderen en trokken ze mee naar... hun borsten, vingers tegen hun lippen drukkend en fel in hun oren fluisterend. Kinderen knikten en vrouwen wiegden hen in hun armen, terwijl een nieuwe rust over de bedienden neerdaalde.

Hugon keek over zijn schouder en richtte zich tot het koor van in gewaden gehulde hoogwaardigen en ridders, die langs de muur stonden opgesteld. Hij wuifde hen weg en zei: "Ga opzij; maak ruimte voor de openbaring." Als een golf begon de groep uiteen te vallen, waardoor er alleen nog plaats was voor Hugon en zijn astroloog. Hij draaide zich om en wees naar Lazarus, en gaf een korte maar onheilspellende waarschuwing: "Beweeg of spreek, en je sterft." Vervolgens knipte hij met zijn vingers naar de rij kruisboogschutters die tegen de gehavende dubbele deuren van de hal stonden, en gebaarde naar hem. Ze gehoorzaamden en richtten hun bogen op Lazarus.

Lazarus hield zijn adem in en richtte zijn aandacht van Hugon op de astroloog, en vervolgens op het koor van mannen dat zich achter hen en de tafel bewoog. En terwijl de mannen zich verder verspreidden, verderop langs de muur, zag Lazarus opnieuw het gezicht van Heer D'Alcicourt. en keek hem recht in de ogen. Maar D'Alcicourt bewoog niet met de rest van de mannen; hij bleef onbeweeglijk staan, zijn blik koud op hem gericht. En Lazarus schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op, alsof hij stilzwijgend de vraag stelde: 'Waarom?' En op dat moment beseftte Lazarus maar al te goed de reden voor D'Alcicourts aanhoudende afstandelijkheid. Voordat hij van de schok van zijn onthulling kon bekomen, liet Lazarus een luid gesis los dat de hele zaal opschudde – Heer D'Alcicourt had namelijk geen romp meer; alleen de paal van een hoge staande kandelaar diende nog als speer om zijn onthoofde hoofd te ondersteunen.

'Boogen omhoog! Val hem aan!' riep Hugon. Soldaten vlogen op zijn bevel en terwijl de kruisboogschutters hun wapens hieven, braken de zwaardvechters uit hun linies en omsingelden Lazarus, hem omsluitend met een dichte cirkel van getrokken zwaarden. 'Als hij

"Beweeg, steek hem neer!" Toen richtte hij zich rechtstreeks tot Lazarus: "Ik verbied alle duivelse taal en demonische kreten! Vliegende man of niet; als je nog een keer naar me sist, zul je sterven waar je staat."

"Gij zult niet —"

"Stilte!"

Lazarus keek weg, maar vanuit elke hoek zag hij alleen maar opgeheven messen. Een zweetdruppel prikte in zijn oog; zijn oren brandden en de herinnering aan broeder Clodius en zijn opgeheven stok flitste door zijn hoofd.

Hugon stormde naar de andere kant van de astroloog, knipte ongeduldig met zijn vingers en wees naar het Maanvenster.

De astroloog plaatste een inkt gedoopte ganzenveer boven een blanco vel perkament en boog zich recht voorover voor de spiegelende schaal.

In de hele zaal heerste, zelfs geen hoest of nies, een stilzwijgende toon ; de astroloog zat daar, gebiologeerd door de samenvloeiende gloed van het Maanvenster.

Lazarus richtte zijn blik op de man, wiens doordringende oogopslag samensmolt met het licht van de spiegelplaat van het statief . De man fronste zijn voorhoofd en zijn ogen trokken zich terug als die van een zoekende roofvogel, starend in de eeuwigheid. Zijn lippen trilden terwijl hij in zichzelf mompelde, en Hugon deinsde voorzichtig achteruit, om hem niet te storen.

Hugon sloop achter Albeard langs , gluurde over zijn schouder en naar het blanco perkament. De gehypnotiseerde astroloog, hoewel gefixeerd op zijn apparaat, schreef woorden op terwijl Hugon ze in stilte voor zichzelf mompelde:

*Waar wilde dieren samenkomen met jakhalzen
Demonen komen bijeen met spottende oproepen.
In rust, zo hoog boven uilennesten.
Een verwoestende engelenschaduw rust*

*Het opwekken van lust, om Zijn zaad te stelen.
Zaait deze Koningin der Demonen in haar dromen?
Ze sparret met Man, terwijl zij —*

De astroloog keek Hugon aan, wiens gezicht fel oplichtte in de gloed van het Maanvenster.

'Nee, absoluut niet!' hijgde hij, terwijl de tranen in zijn ogen opwelden.

Hugon leunde achterover en dacht na. "God weet wat?"

Meteen trok het Maanvenster de aandacht van de twee mannen; het straalde nu een blauwachtige gloed uit; en in het midden ervan verspreidde zich een punt van helderder blauw licht naar buiten, dat steeds groter werd.

in een azuurblauwe ring die zich langzaam naar buiten en naar de ronde omtrek van de messing spiegel uitbreidde.

'Wat is dit voor nieuws?' vroeg Hugon, terwijl hij een stap achteruit deed van de astroloog en zijn Maanvenster. 'Wat gebeurt er?' Hij trok zijn dolk van de tafel. 'Wat overkomt je?'

De astroloog keek omhoog naar Hugon, terwijl hij tegelijkertijd grinnikte en huilde. Hij haalde zijn schouders op. "Het is zijn moeder."

Hij maakte met zijn duim een kruisje over zijn voorhoofd en lachte met tranen in zijn ogen terwijl hij opstond en Hugon aankeek. "Heilige Dionysius, bescherm ons."

Hugon drukte zijn dolk tegen de borst van de astroloog. 'Kom tot jezelf! Vertel het me!'

De man probeerde aarzelend te antwoorden: "Zijn moeder—nee—we kunnen niet over haar spreken, mijnheer!"

Hij greep Hugons arm vast. "Niet hier; niet nu! Nee!"

Hugon draaide zich om en sloeg het Maanvenster van de tafel, waardoor het door de hal vloog. Het kwam tot stilstand voor de doodsbanne bedienden. Hij drukte het lemmet tegen de nek van de astroloog. 'En zijn moeder dan?'

De man bevuilde zijn broek en huilde.

Hugon drong aan. "Wie is zij?"

"Zij is het—ik smeek u, mijn Heer."

Hugon drukte het mes onder zijn kaak.

"Zij is: Lil— o mijn Heer, dat mogen we niet!"

Hugon liet een straatje bloed lopen. "Klein—klein wat?"

'Nee,' hield de astroloog vol, 'Mijnheer, niet nu!'

"Nu!" gromde Hugon.

"Lilith! Heyle! Lucifael! Morgenster! Ze heeft vele namen," riep hij, voordat hij in elkaar zakte. op de grond, en ineengedoken en snikkend veranderde hij in een wrak.

"Wa-hoom! Wa-hoom!" Een verre strijdhoorn klonk buiten de kasteelzaal. Hugon richtte zijn aandacht op de halfgesloten dubbele deuren van de zaal, die met ijzeren riemen waren vastgemaakt, en gebaarde zijn mannen de ingang beter te beveiligen. Buiten de zaal, te midden van de verre en dringende oproep tot wapenstilstand, hoorde Hugon haastige bevelen tot onmiddellijke verdediging buiten de dubbele deuren, vermengd met de afschuwelijke kreten van stervende soldaten. De deuren Het was er een gerammel van vuist- en hellebaardgebonk, en een spanning die werd benadrukt door gedempte kreten van urgentie.

De hal werd gevuld met een grafachtige stilte toen honderden ogen op de dubbele deuren gericht stonden. Lazarus keek naar de ineengedoken dienaren en zag een eenzame jongen die zich een weg baande tussen huilende kinderen en vrouwen. De jongen hurkte neer bij het Maanvenster en keek of hij in de gaten had of er iemand op hem gericht was, toen hij Lazarus' blik opmerkte. Met een

Met een twinkeling in zijn ogen gebaarde hij naar Lazarus, legde een vinger op zijn lippen, pakte het Maanvenster en sloop terug naar waar hij vandaan kwam. Lazarus richtte zijn aandacht op Hugon en zag hem ronddraaien en zich tot het hoofd van D'Alcicourt richten: "Wat in godsnaam —"

Uiterlijk suggereerde Hugons korte blik een poging om er een onthulling uit te halen.

Misschien zou er op de een of andere manier een strategie aan het licht komen, hoe absurd ook, die bijvoorbeeld zou kunnen inhouden dat ze hem zouden aanvallen nadat hij de vijandelijke versterkingen had ingenomen. Maar hij wuifde het afgehakte hoofd en zijn eigen onsamenhangende redenering snel weg en wendde zich tot de aangeslagen astroloog. "Zij, wie? Wat is die Demonische Vrouw met al die namen?"

BOEM! Een kolossale explosie deed de hal tot in de fundamenten schudden. Dienaren en soldaten vluchtten voor hun leven toen een stortvloed aan dakstenen neerstortte op de middelste verdieping van de hal; en de enorme kracht van de explosie smeed vrijwel elke bewaker tegen de grond. Brokstukken stroomden van het dak naar beneden, terwijl een dichte stofwolk zich verspreidde en zich als een paddenstoel naar buiten verspreidde, waardoor elke hoek van de hal gevuld werd met opstuvend stof en as. En in de nasleep – in dat korte, bezinkende moment, toen de mannen zich onhandig herpakten – toen het laatste stof was neergedaald en de stilte als een ingehouden adem over de hal neerdaalde –

Vrouwen en kinderen gilden; mannen schoten in paniek achter zich; en de kring van zwaardvechters vluchtte weg van Lazarus, die gehurkt bij de grond achterbleef, klaar om zich op de zich openbarende aanwezigheid voor hem te storten. Met zijn oren naar achteren, ogen wijd open, vleugels gespreid en tanden in de aanslag, siste Lazarus naar wat de verdwijnende mist onthulde. Voor hem sloeg de Zwijnreus met zijn vleugels, haalde met zijn klauwen door de lucht, hief zijn slag tanden op en stelde zich voor met een oorverdovend gebrul dat zelfs het ka muurstenen.

Onder de gewelfde plafonds splinterden en braken de massieve eikenhouten zuilen om de beurt onder het verschuivende gewicht van de steunstenen. Geleidelijk, als een instortende toren van Babel, begaf steeds meer van het dak het. Hele gedeelten stortten in. De stenen vielen als een verpletterende slag van Thors hamer op de aarde en verpletterden de soldaten. Ongewonde mannen gingen de strijd aan met het Beest, terwijl kruisboogschutters en boogschutters hun wapens afvuurden om zijn dichtstbijzijnde flank te bedekken met pijlen en pijlschachten. De reus brulde en wankelde om hen tegemoet te treden toen een tweede golf pijlen hem van voren trof. Maar hij gromde slechts zwaar en maakte geen opmars. In plaats daarvan negeerde hij hen en wierp zijn zwarte ogen op Lazarus. "Versla hem!" schreeuwde Hugon terwijl hij achter de tafel dook en over de vloer klauterde. Hij snelde naar de ineengedoken en snikkende astroloog toe, waarna hij zich eronder verborg.

de tafel. Hoogwaardigheidsbekleders in gewaden volgden zijn voorbeeld en verdrongen zich aan de onderkant van het apparaat; en Hij vocht met hen om zijn territorium te verdedigen.

Lazarus hield de Varkensreus strak in de gaten terwijl deze zich langs de zijkant van de tafel terugtrok. En hij observeerde de bewegingen van de gebogen reus, die met open klauwen en gespreide vleugels voortging, terwijl er steeds meer pijlen door zijn borstelige, bloedeloze huid vlogen. Lazarus stopte en draaide zich om; met zijn rug tegen de muur staarde hij de gevleugelde reus aan. Oog in oog – vliegende mens tegen vliegend Beest – nam Lazarus een even onverzettelijke houding aan; terwijl hij hurkte, zijn armen onder zijn gespreide vleugels spreidde en een kwaadaardig gesis liet horen.

De Reus snoof en stormde op Lazarus af, zwaaiend met een stel machtige klauwen die de tafel door de lucht slingerden. Maar voordat het meubelstuk in splinters uiteenspatte – zelfs voordat het de muur raakte – sloeg het Monster met zijn andere poot door de samengepakte massa mannen, waardoor ze over de vloer van de hal tuimelden en in een verwrongen hoopje stoffelijke resten terechtwamen. In de stevige greep van de klauwen van de Demon leek Hugon slechts een verdwaasde, fragiele pop. Lazarus draaide zich om om te vluchten en de reus sprong naar voren en ramde de punten van zijn slag tanden tegen de muur. Een gevangen Lazarus draaide zich langzaam om en zag op dat moment een gelijkenis van zichzelf in het oog van de reus – het beeld van de Eljo's eigen reflectie, die weerkaatste op het glanzende zwarte oppervlak. Lazarus' haar wapperde in de walgelijke adem van het Beest. Het Monster hield Lazarus vastgeklemd tussen zijn slag tanden en tegen de muur.

'Help me, vliegende man!' hijgde Hugon vanuit de stevige greep van het beest. Het beest klemde Hugon vast onder zijn slag tanden en bracht hem dicht bij Lazarus; Hugon begon te hoesten en te grinniken, alsof hij een macabere humor ontdekte in dit ongelooflijk gruwelijke moment. Hij keek Lazarus beschuldigend aan: 'Jij hebt dit beest opgeroepen! Een vliegende *christen*, noem je jezelf?' Terwijl de reus de wijdogige, grijnzende man bij Lazarus vandaan trok, hem opzij draaide en het been merg uit zijn hoofd kauwde.

Een stortvloed aan pijlen en speren regende neer op het Beest, terwijl Lazarus zich laag bukte, zich onder enorme slag tanden doorrolde en weer op zijn benen kwam te staan. Hij stormde op de dubbele deuren af en stopte abrupt voor de kruisbogen die op hem gericht waren. Toch zette het Beest de achtervolging in. Soldaten richtten hun wapens op Lazarus en vulden zijn gezicht met pijlen, net toen hij zich omdraaide en in de andere richting terugkeerde, langs de rand van de hal. Door het stof en puin dat van het plafond bleef neerdalen, zag Lazarus sterren door een enorm gat in het plafond; de haastig bewegende reus hield zich echter tussen hem en een vrij zicht op de nachtelijke hemel.

De kamer rommelde en steeds groter wordende scheuren vormden de wanden van de hal, die zich snel vanuit het plafond naar beneden verspreidden als zwarte bliksemflitsen; en de stenen van de muur brokkelden af tot een beginnende ruïne. Lazarus baande zich een weg naar de overkant van het platform en stormde langs de drievoudige boog die de nu vertrokken vrouwen en kinderen beschutting had geboden. Plotseling stortten de steunpilaren in toen een lawine van stenen om hem heen neerstortte, het vallende puin sloeg hem tegen de plavuizen. Hij rolde overeind en krabbelde overeind terwijl de reus brulde onder een regen van stenen – en hij zag het veel grotere gat in het plafond, met zijn uitnodigende zwarte hemel en zee van sterren. Meteen verdween de hemel achter de enorme, gespreide vleugels van het Beest, terwijl het op hem af stampde. Toen stopte het en blies.

Lazarus overwoog het moment haastig – het was alsof het Beest wist dat hij door het gapende gat wilde ontsnappen en hem elke poging uitdaagde. En Lazarus vermoedde dat hij, gezien de aantoonbare snelheid van de Reus, niet snel genoeg zou kunnen klimmen om aan diens enorme bereik te ontkomen. Bovendien begreep Lazarus dat, mocht hij al aan de klauwen van het Beest ontsnappen tijdens de vlucht, het Monster zeker een voorsprong op hem zou hebben – en uit ervaring wist hij dat hij niet aan de krachtige vleugels van het Beest kon ontsnappen als het de lucht in klom. Dit alles overwoog Lazarus en verwierp het onmiddellijk terwijl hij zich losrukte vanaf de afstandhouder en verderop langs de muur vastgeschroefd.

Hij snelde in de richting van waaruit de soldaten hem aanvankelijk de hal in hadden begeleid; en hij stormde op de nu onbemande ingang af, die dieper het kasteel in leidde. Door de lagen mortel heen zette de met pijlen doorzeefde reus de achtervolging in en baande zich een weg door hopen rots en puin. En in een moment dat wellicht niet te onderscheiden was door waarneming of een specifieke gebeurtenis, stormde Lazarus door de ingang, net toen deze explodeerde; en de explosie van uiteenvallende stenen slingerde hem tegen de grond. Toch rolde hij overeind toen de reus zijn kop diep in de gang ramde, om te wroeten, te brullen en met zijn slagstanden tegen de afbrokkelende muren te slaan. Lazarus sprong naar voren, zette het op een sprint, rondde een hoek en daalde een kronkelende trap af die aansloot op een lagere kasteelgang. Hij sprong naar de voet van de trap en draaide zich om, terwijl hij achterom keek en een grote golf stenen zag neerstorten vanuit de trapleuning op hem afkomen. Met klapperende slagstanden werden de stenen weggevaagd, waardoor de enorme, gravende kop van het achtervolgende Beest zichtbaar werd. De muren van de hal bogen naar buiten en het plafond stortte in rond het kolossale gestalte van het Beest, omdat de kleinere afmetingen van de gang zijn massa niet konden dragen. Toch drong het Monster door en baande zich steeds dieper een weg door.

Lazarus stormde door de gang en vloog langs de bekende, ruwe deur van zijn huis.

voormalige gevangenis. Hij rende door de bochten van de hal, rondde een boog en bleef staan. Voor hem, waar hij een uitnodigende ijzeren putdeur verwachtte, lag een hoge hoop dode soldaten. Hij liep verder en zag een bekend gezicht aan de voet van de hoop – dat van de reusachtige roodharige soldaat, met een slaperige blik, die naar niets staaarde behalve naar een nabijgelegen, gebroken zwaardkolf. Boven het gestage gedonder van een instortend kasteel spoorde het daverende gebrul van het Beest hem al snel aan om lichamen uit de stapel te trekken. Een voor een verplaatste hij de gesneuvelde soldaten en zette ze tegen de muur. Bij elk gebrul van het Beest – bij elke nieuwe stoot – trilden de muren rond Lazarus door het verschuiven en afbrokkelen van de stenen. Toen hij voldoende dode mannen voor de deur had weggehaald, klauterde hij over de overgebleven lijken heen en worstelde met het ijzeren slot van de deur, dat weigerde mee te geven. Hij bonkte op de grendel, terwijl de plavuizen onder hem verschoven. Mortel stroomde rond de ingang van de put naar buiten toen de ijzeren deur doorboog onder de instortende deksteen van de stenen bekleding.

'Open!' schreeuwde Lazarus, terwijl hij met zijn schouder hard tegen de deur bonkte. En even snel brak het slot, braken de scharnieren los van het metselwerk; en viel hij bovenop de deur van een steeds verder instortende, met stof gevulde put. Maar door het kolkende puin heen waaide een vleugje avondlucht over hem heen en zag hij een deken van uitgestrekte sterren boven zich. Hij krabbelde overeind, sprong omhoog en greep met een plof van zijn vleugels de bovenste rand van de put vast. Hij trok zichzelf eruit, zette zijn voeten stevig neer en speurde de oostelijke hemel af, waar de maan opkwam.

Lazarus haalde diep adem, zette zijn vleugels uit en maakte zich gereed om te vliegen, toen de stem van de christelijke gevangene vanuit de put riep: "Lazarus, help ons!" Hij draaide zich om en tuurde naar beneden in de stofwolk en duisternis. Hij zag de gevangenen worstelen met hun kettingen en proberen de ijzeren boeien uit de ingestorte wand van de put te trekken.

BOEM! De grond van de binnenplaats beefde onder Lazarus' laarzen, wat verwees naar de onwrikbare vastberadenheid van de Reus der Zwijnen om zich volledig door de gang te graven en de put te verlaten zodra Lazarus er was. Plotseling zag Lazarus de christen op zijn rug vallen, zijn ketting nu losgetrokken van de afbrokkelende muur. Ook de man uit het noorden stampte met zijn voet tegen de gebroken stenen en rukte zijn boeien los.

Lazarus hurkte naast de put neer, zwaaide wild met zijn armen en schreeuwde: "Gooi je ketting naar me toe!" De christen gooidde het losse uiteinde van zijn boeien naar Lazarus. Lazarus greep de ketting en trok de gevangene uit het gat, rolde hem opzij en riep naar de man uit het noorden: "Nu is hij van jou! Schiet op!"

Daarop slingerde de reus zijn ketting, en de christen hielp Lazarus hem in veiligheid te brengen. 'Jullie moeten allebei vluchten! Een groot kwaad komt eraan!' waarschuwde Lazarus hen voordat hij de duisternis in verdween.

De man uit het noorden rolde over de grond en trok een pijnlijk gezicht van zijn gekneusde elleboog toen hij de christen zag, met zijn handen in de lucht en heen en weer lopend, in een poging een grote witte hengst te kalmeren en in bedwang te houden. En toen het geschrokken paard probeerde langs hem heen te stormen, week de christen herhaaldelijk opzij, heen en weer, en verhinderde elke ontsnappingspoging. De man uit het noorden riep, terwijl hij zijn arm vasthield:

"Dus je gaat weer een paard stelen, hè?"

De christen wierp hem een snelle, boze blik toe. "Nee, ik ga een paard redden van een groot kwaad."

Sta nu op en help me!

De gewonde man uit het noorden rolde echter gewoon op zijn zij en keerde terug naar zijn pijn.

KRAK! Naast hem stortten de wanden van de put in, stenen vulden snel de leegte op, terwijl een stofwolk uit de put opsteeg. De man uit het noorden sprong op en snelde naar de christen toe, en zei snel:

"Welnu, als we het willen redden – en alles –

De christen gooide hem het losse uiteinde van zijn ketting toe en gaf hem opdracht zich terug te trekken en een geïmproviseerde, verplaatsbare omheining te vormen waarmee ze het Beest konden insluiten.

Binnen enkele ogenblikken hadden ze het paard in een hoek van de binnenplaats gedreven. De christen klom op het paard, hielp zijn kameraad achter hem op te klimmen, spoorde het paard aan om de binnenplaats uit te rennen, richting de kasteelpoorten. Het witte paard stormde langs de vestingmuren en stampte in een wilde galop over de grond.

'Dus de vliegende man heeft je gered uit de diepte van de hel! Wat zeg je daarvan, noorderling?' vroeg de christen over zijn schouder, boven het gebrul van de denderende hoeven uit.

De man uit het noorden schreeuwde boven de huilende wind uit: "Nee, de vliegende man heeft je van de glorieuze Valkyrie gestolen; dus ik begrijp dat jouw Ja-Zeus-man nog even op je zal moeten wachten?"

'Ach, Hij vindt het niet erg,' riep de christen terug. 'Maar ik denk niet dat jouw zevenenzeventig maagden zo vergevingsgezind zullen zijn!'

De man uit het noorden tikte hem stevig op zijn schouder. "Let op je woorden, christen."

De voormalige mijnwerkers galoppeerden over een maanverlichte vlakte en de vrijheid van de nacht tegemoet toen ze een flikkerende maan zagen en het minuscule, maar toch zichtbare silhouet van een eenzame vliegende man, die door het ronde venster van de maan met gouden tinten vloog.

[Einde van hoofdstuk 16]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~